

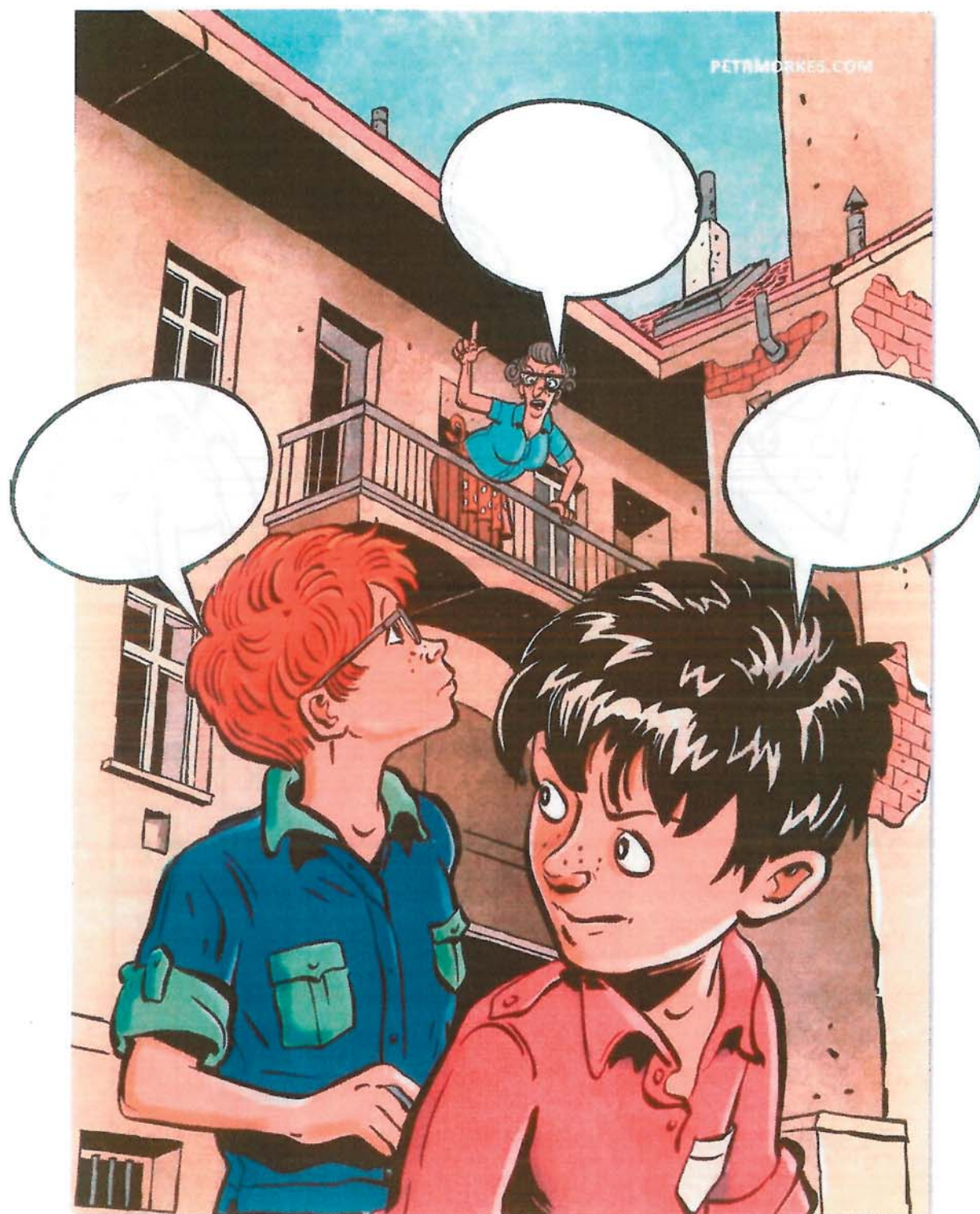
Pracovní listy

pro 4. a 5. stupeň
základních škol

připravil ke svým knihám Petr Hugo Šlik

Doplň text

Vymysli a doplň, co asi kluci a paní na balkoně říkají

Klárovské listy – pracovní listy ke knihám Petra Hugo Šlika. Pomůcka k veřejným čtením, samostatně neprodejné.

Klárovskou tetralogii a ostatní knihy PHŠ vydává nakladatelství Albatros. Ilustrace: Petr Morkes (www.petrmorkes.com).

KLÁROVSKÉ LISTY

Bud' jako Jindra...

Jaký text vyjde tobě, když budeš postupovat stejným způsobem jako Jindra?

Když dočetl až na dvacátou stránku, všiml si náhle, že u některých písmen kdosi udělal drobnou tečku modrou propiskou. Neměl rád jakékoliv vpisování do knih. On byl vychován tak, že do knih (a obzvláště do těch půjčených) se nic nepíše. Proto ho modré tečky nejprve rozčílily, ale pak nad nimi začal víc přemýšlet. Chápal, že někdo si v knize podtrhává úryvky, například když si o ní chystá

referát do školy, ale jaký smysl mohou mít tečky u písmen? Když tato znaménka nepřestala ani na další stránce, zahloubal se ještě víc. Nakonec vzal do ruky tužku a papír, otočil o stránku zpět a zapsal několik takto označených písmen v pořadí, v jakém šly za sebou v knize.

Kájo! Našel jsem ve skalách poklad!, přečetl si, co napsal.

Skoro bez dechu pak horečně zapisoval i zbylá písmena, až měl konečně před sebou celý tajemný vzkaz.

(Tajemství jeskyně pokladů, str. 19 – 20)

□	□	□	□	□	□	□	□
---	---	---	---	---	---	---	---

□	□	□	□
---	---	---	---

□	□	□	□	□	□
---	---	---	---	---	---

Kdo je kdo?

Spoj jména hlavních postav s jejich obrázky a vyplň tajenku

1. Jindra

(...pihovatý kluk s brýlemi a rudými vlasy...)

2. Vojta

(...černovlasý kluk atletické postavy...)

3. Tereza

(...zelenooká holka s vlasy po ramena...)

4. Rančák

(...chuligán s vlasy po stranách vyholenými...)

5. pan Pávek

(...starý muž s bílými vlasy a kloboukem...)

6. Kendy

(...čahoun s dlouhým nosem...)

7. pan Krejčíř

(...starý černovlasý muž se strništěm vousů...)

8. Brynza

(...kudrnatý tlouštík s mastnou pletí...)

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.

Čtení z mapy

Koukni na mapu Klárova, odpověz na otázky a vyplň tajenku

1. Mají v Klárově koupaliště?

ANO

K

NE

T

2. Je stadion Slovanu Klárov na sídlišti?

E

L

3. Bydlí Vojta a Jindra na stejné straně potoka?

Á

R

4. Mají v Klárově kostel?

R

E

5. Když jde Jindra do knihovny, musí jít přes potok?

Z

O

6. Stojí dům pana Krejčíře hned vedle staré cihelny?

A

V

1.

2.

3.

4.

5.

6.

výroby cínových vojáčků?”

„Jako, že kdyby si děti nehrály s vojáčkama, nebyly by už na světě války?“

„Zní to hloupě, že? Já si ale myslím, že by to stálo za pokus.“

„Nějak jste ale odbočil od příběhu Tomáše Winklera.“

Stáli přímo u pomníku. Na mohutném podstavci byla vytesána věta: *Na rovech vašich nový nám vzrostl život*. Pod tím byl seznam asi třiceti mužských jmen, padlých vojáků pocházejících z Klárova.

Pan Pávek ukázal holí na poslední řádek a řekl: „Neodbočili. Naopak, jsme u cíle. Čtete.“

Kluci jako ohromení četli jméno na posledním řádku.

Tomáš Winkler, stálo tam.

(Po stopách ztraceného syna, str. 58 – 61)

- *Hraješ nějakou střílečku? Jakou?*
- *Máte u vás nějaký pomník padlým vojákům?*
- *Bojoval někdo z tvých předků v nějaké válce?*

Odkazy na jiné knížky

„Nedávno jsem četl jednu knížku a tam vedla tajná chodba z kostela přímo do sklepa jednoho z domů na náměstí.“

(Záhada dračího klíče, str. 31)

- *Tato knížka se jmenuje.....*

„Jednou jsem četl takovou knížku, kde se dalo projít starou skříní do jiného světa,“
pronesl jako ve snách Jindra. *(Záhada dračího klíče, str. 36)*

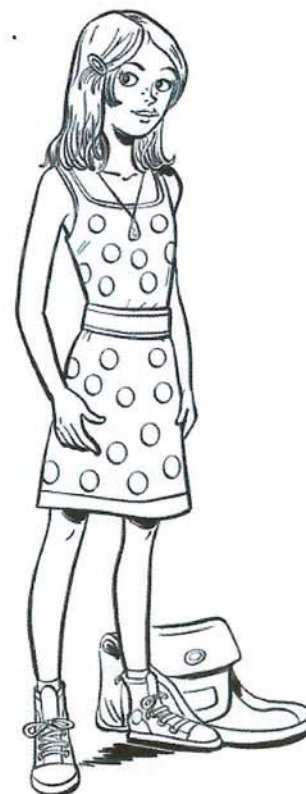
- *Tato knížka se jmenuje.....*

Vojtova sestřenice si dala ruce v bok, naklonila hlavu na stranu a napodobila Jindrovu výslovnost: „Nedávno jsem četla jednu knížku, ve který se jeden skřítek odmítal vzdát prstenu, kterej kdysi našel. Ten prsten si ho ochočil a udělal z něj stvůru.“ *(Záhada dračího klíče, str. 90 - 91)*

- *Tato knížka se jmenuje.....*

„Jednou jsem četl takovou knížku, kde hlavní hrdinové prchali ukradenou vzducholodí, která nebezpečně stoupala. Zachytili se kotvou o Petřínskou rozhlednu a pak po napnutém provaze slezli.“ *(Záhada dračího klíče, str. 121)*

- *Tato knížka se jmenuje.....*

KLÁROVSKÝ DENÍK

👉 PRACOVNÍ LISTY KE ČTENÍ Z KNIH PETRA HUGO ŠLIKA 👈

Výprava do podzemí

Od Šeříkového mostu vedla těsně nad hladinou potoka úzká římsa. Po pár krocích došli k ústí tunelu. Z temných hlubin k nim ozvěnou doléhala zurčení Hamerského potoka, který se zde vlastně stával obyčejnou kanálovou stokou.

„Tak jdeme,“ usmál se Vojta povzbudivě na Jindru, když vycítil jeho nejistotu. „Neboj. Spolu to zvládneme.“

Postupovali pak poměrně plynule, v levých rukách měli rozsvícené baterky, Jindra navíc v pravé žmoulal kus křídý. Každých deset kroků se zastavil a udělal na zdi křížek. Zed' byla mokrá, pokrytá vlhkým mechem. Často se ohlíželi zpět k ústí

tunelu, ale brzy jej ztratili z dohledu, stoka neznatelně zatáčela. V nepravidelných intervalech museli překračovat přítoky z kanalizace, které se do potoka vlévaly. Naštěstí nebyly široké, zato nesnesitelně páchly. Brzy se také objevily krysy. Nejdřív jen jednotlivé kusy, ale jak kluci postupovali stále hlouběji do podzemí, bylo jich čím dál víc a byly větší a větší. Jen neochotně klukům uskakovaly z cesty a líně se schovávaly před kuželem světla z baterek. Brzy byla voda potoka plná jejich chlupatých těl. Svými dlouhými a tlustými ocásky vířily vodu, takže to skoro vypadalo, jako by se vařila. Po sešitu nebylo ani vidu ani slechu.

Došli k místu, kde se stoka rozdvojovala. Jeden tunel zahýbal doprava, druhý pokračoval zhruba ve stejném směru. Vybrali si ten, co vedl rovně, a Jindra si dal tentokrát opravdu záležet na tom, aby křížek na stěně byl dobře znatelný. Jak ryl křídou do zdi, dotkl se prsty něčeho slizkého. Bylo

to nepochybně živé a pod dotykem Jindrový ruky se to poplašeně zavrtělo a odběhlo pryč. Jindra se neodvážil posvítit si na stěnu, aby viděl, co to bylo. V tomto menším tunelu ušli jen asi padesát metrů a ocitli se u mříže. Voda jí protékala, ale oka mříže byla příliš malá na to, aby se jimi mohli protáhnout.

„Tam něco leží!“ vykřikl náhle Vojta.

Skutečně, přímo za mříží ležela jakási rezavá plechovka. Kluci k ní hbitě po mříži přeručkovali.

„Lázeňské oplatky,“ přečetl Vojta, když vzal plechovku do ruky a setřel z ní vrstvu slizu. Po stranách byla zalepená lepicí páskou a ještě zalitá voskem proti vlhkosti. Třesoucíma se rukama tyto překážky odstranili a odklopili víko. Objevil se starý sešit v černých deskách. Na bílém štítku bylo krasopisně napsáno jméno: *A. Svoboda*.

„Tondovy zápisky!“ vykřikli oba kluci téměř současně.

„Našli jsme je!“

Pospíchali zpět, ale když došli do hlavního tunelu, chytil náhle Vojta Jindru za ruku.

„Stůj,“ zašeptal mu do ucha. „Neslyšíš nic?“

Oba pak chvíli stáli naprosto nehnutě a zadržovali dech.

Jindra nejprve neslyšel nic než zurčení vody, ale brzy zaregistroval od ústí tunelu zvuk, který byl stále silnější a který se blížil. Brzy o tom nebylo pochyb. Někdo šel tunelem směrem k nim!

(Tajemství jeskyně pokladů, str. 42 – 44)

- Sleduj na mapě Klárova cestu kluků podzemní stokou a vyznač místo nálezu deníku.
- Jak myslíš, že bude příběh pokračovat? Kdo se ke klukům blíží?
- Jak by ses na místě Vojty a Jindra zachoval/a ty?

Hlas ze záhrobí

„Kotoučový magnetofon Tesla B4,“ řekl pan Krejčíř. „Můžeme na něm přehrát tu vaši pásku.“

Vojta, Jindra a Tereza fascinovaně hleděli na ohromný přístroj a v duchu jej porovnávali s hudebními přehrávači, které dnes lidé nosí po kapsách. Pan Krejčíř zatím opatrně nasadil kotouče s Františkovou nahrávkou na magnetofon. Spustil převíjení a celá páska se rychle navinula na levý kotouč. Pravý zůstal prázdný.

„Připraveni?“

Děti mlčky přikývly.

Ukazováček pana Krejčíře stiskl tlačítko pro přehrávání a místností se rozezněl šum nahrávky.

Zpočátku skutečně neslyšeli nic jiného než ten šum, ale po chvíli se ozvalo známé bušení do železných kotlů a kolejnic. Hypnotický rytmus se neustále opakoval a brzy se přidala i melodie. Prostá, ale krásná. Konečně zaslechli Františkův hlas. Zpíval svoji písničku o továrně a znělo to, jako kdyby stál spolu s nimi v jedné místnosti.

„Je půlnoc, v očích nese oba Měsíce.

Je půlnoc a světlo víří v řemení.

Je půlnoc, víří ladí cizí stanice.

Je půlnoc, je čas, který vše promění.“

Jak tak Jindra s Vojtou poslouchali zpěv svého kamaráda, padl na ně stesk. Kdo ví, je-li ještě František živ a zdrav? Možná tady právě poslouchají hlas ze záhrobí.

Kotouče magnetofonu se s příjemným vrněním nezadržitelně točily dál a nahrávka pokračovala.

„Je půlnoc, Měsíc hladí chladné stroje.

Je půlnoc, každý z nás si bere svoje.“

Náhle, naprosto nečekaně, hudba zakolísala, až skončila úplně. Spolu s ní ustal i Františkův zpěv. Místo něj se ozval neznámý hrubý hlas: „Co tady děláš, kluku?“

„Kdo jste?“ ozval se zase František. „Co tu chcete? Nechte mě bejt.“

Pak slyšeli nějaký těžko definovatelný hluk, dupot nohou a rachocení, jak se kácely železné kotle a džberý. Ještě jednou zaslechli Františkovo zoufalé: „Nechte mě... Pozor!“ a pak se ozvala ohlušující rána, po které nahrávka z ničeho nic zmlkla. Dál bylo jen ticho.

Ticho se rozhostilo i v domku pana Krejčíře, jen v rohu místnosti tiše hučel oheň v kamnech.

(Ve staré cihelně se svítí, str. 63 – 65)

- Co myslíš, že se s Františkem stalo?
- Na čem posloucháš hudbu ty?
- Zkus si (třeba na YouTube) pustit písničku, kterou Vojta s Jindrou a Terezou poslouchali. Zadej do vyhledávače: „Petr Linhart – Továrna“.

Pan Pávek vypravuje

„Co víte o Velké válce?“ zeptal se starý pán.

„Velká válka? Co to je?“

„Dnes se jí říká první světová, ale tehdy se o ní mluvilo jako o Velké.

S nápadem číslovat si svoje války přišlo lidstvo až o pár let později. Takže co o ní víte?“

Vojta zabodl zrak do dláždění a Jindra s obtížemi vydoloval z paměti alespoň základní údaje.

„První světová válka, 1914 až 1918. Tehdy jsme byli ještě součástí Rakouska-Uherska, ale bezprostředně po válce vznikla Československá republika.“

„Výborně,“ pochválil ho pan Pávek. „Jak vidím, letopočty vás ve škole naučili dobře. Já bych ale chtěl, abyste si teď představili, co přesně taková válka znamená. Víte, mrzí mě, že dnešní mládež si pod pojmem válka představí už jenom nějakou digitální hru.“

„Myslíte počítačovou? Nějakou střílečku?“

„Digitální, nebo počítačovou,“ zašermoval pan Pávek ve vzduchu holí, „to je jedno. Na obrazovce vypadá všechno snadně, a abych tak řekl, čistě. Je tak jednoduché mačkat tlačítko na klávesnici a popíjet k tomu džus. Jenomže válka, chlapi, to je ve skutečnosti nikdy nekončící utrpení. Válka je špinavá, válka bolí. Takový voják je od rána do večera v nějakém vlhkém a špinavém zákopu. Má hlad a je mu zima. Důstojníci ho každou chvíli ženou do útoku. Musí se prodírat přes ostnatý drát, nikdy neví, kdy ho zasáhne kulka, kdy vedle něj dopadne granát, nebo kdy šlápne na minu. Kamarádi kolem něj umírají jako mouchy. A když večer padne znovu do zákopu, unavený a ospalý, troubí se chemický poplach. Honem musí z torny vyndat plynovou masku, protože přes bitevní pole už se blíží mračno jedovatého plynu, a pokud si ji nestihne nasadit včas, tak...“

Pan Pávek nedopověděl. Byli už téměř u školy a kroky starého pamětníka vedly k pomníku, který stál na náměstíčku před hlavním školním vchodem.

„Proč jste nám o tom všem vyprávěl?“ zeptal se poněkud pobledlý Jindra.

„Chtěl jsem, abyste si uvědomili, do jakého pekla se tehdy Tomáš Winkler dostal. Byl jen o nějakých šest let starší, než jste teď vy dva. Občas vídám na ulici kluky, jak si hrají s pistolemi. Jsou to jen hračky, já vím, ale vypadají tak věrohodně. Střílejí po sobě a přijde jim to jako náramná legrace. Věděli jste, že po Velké válce bylo na světě silné hnutí usilující o zákaz

